

Sygn. akt VIII C

226/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa: M. P.

przeciwko: A. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego A. K. kwoty 6.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu (tj. dnia 6 grudnia 2011 r.) do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie, podał, że pozwany bezprawnie wybudował ogrodzenie na działkach nr (...) położonych przy drodze osiedlowej na ulicy (...) we W.. Samowolne ustawienie ogrodzenia przez pozwanego spowodowało zwięźenie drogi dojazdowej, uniemożliwiając wykonanie na ulicy (...) manewru zawracania, co skutkowało tym, że większość pojazdów pojawiających się na ulicy zawracała na podjeździe do posesji powoda. Wskutek stałego nawracania przez samochody, w szczególności pojazdy o dużej masie, zniszczeniu uległy: kostka brukowa na podjeździe powoda, nasadzenia na fragmentach ziemi między kostką brukową oraz rynna ściekowa biegnąca od dachu budynku do studzienki. Powód wyjaśnił, że koszty wykonanej przez niego w kwietniu 2009 r. naprawy podjazdu, w tym koszty użytych materiałów, wyniosły łącznie 6.500 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W pierwszej kolejności zarzucił, że nie ma legitymacji biernej do występowania w niniejszym procesie, albowiem nie dokonywał żadnych działań, które wyrządziły powodowi szkodę. Wskazał, że ogrodzenie przy ulicy (...) zostało wykonane na jego zlecenie przez spółkę (...) w sposób zgodny z zasadami sztuki budowlanej. Podniósł ponadto, że postawienie ogrodzenia nie stanowiło samowoli budowlanej.

Między stronami procesu było bezsporne, że:

- pozwany był inwestorem na budowie obejmującej postawienie ogrodzenia na działkach nr (...) położonych przy drodze osiedlowej na ulicy (...) we W.,

- decyzją z dnia 10 października 2011 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego dla miasta W. nakazał pozwanemu A. K. rozbiórkę wybudowanego bez wymaganego zgłoszenia ogrodzenia znajdującego się na działkach nr (...), przy drodze osiedlowej na ulicy (...) we W.,

- decyzją z dnia 7 lutego 2012 r. (...) Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego we W. uchylił decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta W. z dnia 10 października 2011 r. i umorzył w całości postępowanie organu I instancji,

- prawomocnym wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. oddalił skargę powoda na decyzję (...) Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego we W. z dnia 7 lutego 2012 r., uznając, że budowa ogrodzenia przez pozwanego nie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 415 k.c., zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Powód nie wykazał podstawowej przesłanki pozwalającej na przypisanie pozwanemu odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie powołanego przepisu, a mianowicie, że poniesiona przez niego szkoda wynika z bezprawnego zachowania pozwanego, czyli zachowania stanowiącego naruszenie bezwzględnie obowiązującego przepisu prawa (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., V CSK 501/11, LEX nr 1243100).

Wbrew twierdzeniom powoda, wzniesienie przez pozwanego ogrodzenia nie było działaniem bezprawnym, a w szczególności nie stanowiło samowoli budowlanej. Ponieważ nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego należy do organów administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego (art. 81 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane), rozpoznając sprawę Sąd nie był władny do dokonywania żadnych samodzielnych ustaleń w zakresie ewentualnych naruszeń prawa budowlanego przez pozwanego. Ponadto Sąd był związany prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 21 czerwca 2012 r. (art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi), który potwierdził dokonaną przez organ nadzoru budowlanego ocenę, że budowa przez pozwanego ogrodzenia nie wymagała uzyskania pozwolenia, ani nawet jej zgłoszenia.

Powód, na którym spoczywał procesowy obowiązek przedstawienia twierdzeń i dowodów na poparcie dochodzonego roszczenia (art. 210 § 1 k.p.c.), nie wykazał zaś, aby pozwany popełnił jakikolwiek bezprawny czyn, który mogłoby rodzić jego odpowiedzialność odszkodowawczą względem powoda.

W tej sytuacji bezprzedmiotowe okazało się rozważanie innych okoliczności wpływających na zasadność roszczenia odszkodowawczego, jak zakres i wysokość doznanej przez powoda szkody, wina pozwanego czy normalny związek przyczynowy między zachowaniem się pozwanego a szkodą. tej przyczyny oddaleniu podlegały wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków jako dotyczących faktów nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 228 k.p.c.), mając przy tym na względzie, że ich przeprowadzenia prowadziłyby jedynie do zwłoki w postępowaniu. Powód nie zgłosił zaś zastrzeżenia do protokołu, aby oddalenie jego wniosków dowodowych uchybiło przepisom postępowania (art. 162 k.p.c.)

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., biorąc pod uwagę, że powód jako strona przegrywająca w całości powinien zwrócić pozwanemu wszystkie poniesione przez niego koszty, które obejmowały kwotę 1.200 zł kosztów zastępstwa przez adwokata oraz kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.